

BLIJF IN JE ROL, POL

Een kluchtig blijspel in drie bedrijven

door

HUGO RENAERTS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BLIJF IN JE ROL, POL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **HUGO RENAERTS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2026/0220/010
ISBN 9789038518411

Copyright: © 2026 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and similar technologies

UNISONO (S.A.B.A.M.)
Tweekerkenstraat 41-43
1000 Brussel
www.unisono.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes kunnen de opvoerrechten worden aangevraagd via de website van UNISONO.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 9 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.unisono.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(8 dames – 1 heer)

ADELE, ong. 40 jaar

POL, de acteur, ong. 40 jaar, ook de butler, een tuinier, een secretaresse, een dienstmeisje en een boekhouder.

Het is een zware opgave om ieder personage niet alleen een ander uiterlijk te geven, maar ook anders te laten bewegen en te doen praten.

De dames van de club, allemaal tussen 40 en 60 jaar:

MACHTELD

OLIVIA

FLEUR

JASMIJN

HANNAH

ISABELLA

JOHANA

DECOR

Een huiskamer. Een tafel met stoelen, een wandkast, fauteuil, eventueel aan te vullen met decoratie. Alles vrij eenvoudig.

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek op gaat komen Adèle en Pol lachend opgelopen. Pol knoopt zijn broek nog vast. Adèle knoopt een vrij vuile voorschoot om.)

POL: Dat was weer lekker, schatje

ADELE: Ja, maar weer zo snel.

POL: Ik hou van een vluggertje.

ADELE: Als we getrouwd zijn hebben we toch meer tijd hoop ik.

POL: Ik droom er al van om een hele nacht naast jou te liggen.

ADELE: Zonder in slaap te vallen?

POL: Mmmm... dat kan ik natuurlijk niet beloven. Maar ik kan het proberen. Voor jou doe ik alles, dat weet je.

ADELE: Maar dan kunnen onze tijd er voor nemen.

POL: Natuurlijk. Dat ben ik ook van plan. Om het uur een vluggertje.

ADELE: Je bent onbevredigbaar, Pol.

POL: Jij ook toch?

ADELE: We moeten er toch eens ernstig over praten.

POL: Waarover?

ADELE: Over trouwen.

POL: Ja, we moeten eens uitkijken naar een datum dat we allebei vrij zijn.

ADELE: Ik ben altijd vrij.

POL: Ja... maar ik... je weet wel: repetities... optredens... teksten studeren.

ADELE: Maar misschien heb je binnen enkele maanden wel een dagje vrij in de agenda.

POL: Natuurlijk. Dat moet mogelijk zijn. Weet je wat? Ik maak een dagje vrij. Je weet het: voor jou doe ik alles. Maar momenteel zit ik helemaal met Virginia Woolf in m'n kop.

ADELE: *(boos)* MET WIE?!

POL: Virginia Woolf. Ik ben Nick.

ADELE: Oh, het is een toneelstuk.

POL: En wat voor een toneelstuk. Een klassieker.

ADELE: Ik dacht even...

POL: Maar schatje, je weet toch dat jij alleen voor mij bestaat. Dat ik alles voor je zou doen.

ADELE: Zo... alles.

POL: Ja. Alles. Voor mijn schattig vrouwtje is niets te veel.

ADELE: Dus moeten we een datum vaststellen.

POL: Een datum?

ADELE: Om te trouwen.

POL: Oh ja, trouwen. Liefst in de zomer. Dan liggen alle theaters stil.

ADELE: Ja, dat is zo.

POL: (*grijpt haar bij het middel*) Maar dat wil niet zeggen dat wij ook moeten stil liggen... begrijp je?

ADELE: Ja. Natuurlijk.

(*Ze giechelen, kriebelen elkaar.*)

POL: Jammer dat ik nu zo weinig tijd heb, anders zou ik je nog een keer...

ADELE: Ik moet de rozen nog snoeien.

POL: (*zucht*) En ik weer die vervelende teksten gaan studeren. Wat een hoop tekst.

ADELE: Het is toch je beroep.

POL: Natuurlijk. Een mens moet iets doen om geld in het laatje te krijgen. Kom je morgenavond naar de voorstelling?

ADELE: Ik heb toch al een kaart. Ik zit op de eerste rij.

POL: Ik kan je de hele tijd in je ogen kijken.

ADELE: Vergeet je tekst dan maar niet. Misschien krijg je wel een black out.

POL: Die kans is groot. Maar als het komt door in je diepblauwe ogen te kijken vind ik dat niet erg. In ieder geval hebben we de slaapkamer van je nieuwe huis nu al officieel ingehuldigd.

ADELE: En het was een nieuw bed.

POL: Ja, het kraakte niet eens.

ADELE: Gelukkig. Dat vorige kraakte en piepte...

POL: Ik vind dat opwindend.

ADELE: Ja, dat vonden de burens ook. Ze zullen het missen.

POL: Dan had je hen dat bed moeten verkopen.

ADELE: Daar heb ik niet aan gedacht.

POL: Maar hier zijn er geen burens. Tenminste niet tegen de muren. Dit soort alleenstaande huizen is ideaal. Kunnen we dat oude bed niet terughalen? Ik zal dat gekraak en gepiep missen.

ADELE: Te laat, vrees ik. Het werd al opgehaald, samen met enkele andere meubelen die ik hier niet kwijt kan.

POL: Jammer, ik hield van dat piepen en kraken. Heel opwindend. Maar hier zit je een stuk beter. Op nog geen vijf minuten van mijn huis. Een telefoontje als je zin hebt en hups, hier sta ik met mijn geweer in aanslag.

ADELE: Kom je morgenmiddag hier dineren?

POL: Natuurlijk. Voor of na?

ADELE: Voor of na wat?

POL: Kom, kom, je begrijpt me wel.

ADELE: Maar Pol, je lijkt wel oversekst.

POL: Dat doe jij met je sensueel lichaam. Maar nu moet ik gaan... *(geeft haar een zoen)* Het werk wacht. *(hij loopt naar af, draait zich nog even om en heroïsch)* Een paard! Een paard! Een koninkrijk voor een paard! *(snel af)*

ADELE: *(kijkt hem verbaasd na)* Een paard? Hij heeft een fiets en een auto. Wat doe je dan nog met een paard? Maar goed, hij is eenmaal een beetje gek. Dat zijn alle acteurs. *(kijkt rond, schikt nog enkele dingen op een wandkast of een tafeltje, hangt nog een kader recht, kijkt tevreden rond en zucht)* Héhé... alles lijkt me prima. Een nieuwe woning, een nieuw begin. Het stadsleven is achter de rug. In dit dorp hier kan het allemaal wat rustiger en mijn toelage laat me toe om dit nog net te betalen. Voldoende ruimte, een zonnig tuintje, een rustige straat... een nieuw leven... Ik ben benieuwd wat dit dorp zoal te bieden heeft... morgen ga ik op verkenning. *(neemt de telefoon en tikt een nummer. Wacht even)* Frieda?... Ja, hier ben ik... ja, ik heb me net geïnstalleerd... het lijkt me een rustige buurt.... Ja, home sweet *(zegt het fonetisch)* home... dat is Engels, home sweet home... ik heb echt gezweet, dus ik weet nu wat ze er mee bedoelen met dat sweet, maar nu is mijn home een echte thuis... Ja, natuurlijk moet je eens komen kijken... Zoals het klokje thuis tikt, weet je wel... wat? Nee, niet echt een klokje, maar dat zeggen ze zo.... Ja, dat weet ik ook niet, gewoon een klokje denk ik... Morgen komt Pol eten... ja, hij is een schat... trouwen? Nog niet zo direct, maar wie weet in de zomer... ja, volgende week moet je een keer langs komen... ja, jij ook. Tot dan. *(tikt af en steekt de gsm in een zak van haar schort. Kijkt rond. Ze neemt een schilderij (reproductie van een Van Gogh) van de muur, draalt er mee in de handen...)* Misschien hangt die toch beter op een andere plek... Niet dat ik het zo mooi vind, maar ik heb nog niks anders...

(Er wordt gebeld.)

(legt het schilderij op tafel) Hé, ik ben hier nog maar een dag en ik krijg al bezoek. Wie kan dat zijn? Waarschijnlijk een verkoper...

(Ze gaat af en komt terug met Machteld. Die heeft een klein ruikertje bloemen bij.)

MACHTELD: We zijn natuurlijk allemaal benieuwd wie onze nieuwe inwoner is, dat begrijpt u wel. *(ze geeft de ruiker aan Adèle)* En als welkom dit boeketje.

ADELE: Oh, maar dat is vriendelijk... *(kijkt rond)* Ik zoek een vaas... ik heb nog niet alles uitgepakt. *(legt de ruiker op de kast)*

MACHTELD: Ze komen net uit het water.

ADELE: Wie?

MACHTELD: De amaryllissen.

ADELE: Zijn ze gaan zwemmen?

MACHTELD: *(lacht hard)* Hahaha, je bent me er eentje! Dat is een goeie.

ADELE: *(begrijpt het niet)* Pardon?

MACHTELD: *(lacht)* Ik hou van dit soort grappen.

ADELE: *(nog verbaasd)* Dat doet me plezier.

MACHTELD: *(droogt haar tranen)* Haha, zijn ze gaan zwemmen, de amaryllissen. Alsof die bloemen kunnen zwemmen... hahaha.

ADELE: *(begrijpt het nu)* Ja... hahaha... ja, grappig, nietwaar. Ja, alsof de ama.. lissen... kunnen zwemmen.

MACHTELD: Zo, dat is een mooie introductie moet ik zeggen.

ADELE: *(neemt de ruiker en bekijkt hem)* Ja. Een mooie... introductie. *(in zichzelf)* Een rare naam voor een ruiker. Moet ik onthouden.

MACHTELD: U zei?

ADELE: Dat ik het ook een mooie in... ruiker vind. *(legt hem weer neer)*

MACHTELD: U zult ons dorp beslist aardig vinden.

ADELE: Ja, dat denk ik ook. Ik ga morgen eens rondwandelen.

MACHTELD: Ja, zo een beetje dolen.

ADELE: Rondwandelen.

MACHTELD: Natuurlijk. Er is de laatste tijd natuurlijk veel veranderd.

ADELE: Dat kan ik me voorstellen.

MACHTELD: *(zucht)* Ach. Dit dorp, ik weet nog hoe het was.

ADELE: Ja, toen, met waarschijnlijk al die boerenkinderen in de klas...

MACHTELD: Oh, u hebt ook nog zo'n dorp gekend?

ADELE: Ik heb er eens over gehoord. Over die karren die ratelden over de keien en zo...

MACHTELD: Ja, nostalgie. Ik liep als kind over het tuinpad...

ADELE: Waarschijnlijk van je vader?

MACHTELD: Nee. Van mij grootvader. Mijn vader had geen tuinpad. Zelfs geen tuin.

ADELE: De tijd staat niet stil.

MACHTELD: Helaas... of gelukkig. Ja... ik herinner me nog die hoge bomen.

ADELE: Maar die vingen toch veel wind. Dat zeggen ze zo.

MACHTELD: Het ruisen in het bladerdek. Het gezang van de nachtegaal. Het getsjirp van de krekels. Nu hoor je meer de autoradio's en het geblaf van de honden. Maar goed, het is hier nog best leefbaar. Veel is er niet te beleven. Maar ik kwam kennis maken omdat... omdat... om kennis te maken.

ADELE: Aangename kennismaking.

MACHTELD: Omdat... wel kijk... wij hebben hier ook een vrouwenclub.

ADELE: Oh, dat is interessant. Leuk.

MACHTELD: Maar... wij proberen de standing van die club hoog te houden.

ADELE: Natuurlijk.

MACHTELD: Niet iedereen kan zomaar lid worden.

ADELE: Begrijpelijk.

MACHTELD: Wij gaan selectief te werk.

ADELE: Ja, dat is de beste manier.

MACHTELD: Onze club bestaat uitsluitend uit zakenvrouwen en artiesten.

ADELE: (*ongerust*) Zo...

MACHTELD: Dus u begrijpt wat ik bedoel met standing.

ADELE: (*begrijpt het niet*) Uiteraard.

MACHTELD: Vrouwen die hun mannetje kunnen staan. Hahaha.

ADELE: Hahaha.

MACHTELD: Ik kan ook grappig uit de hoek komen.

ADELE: (*verbaasd*) Uit de hoek? U kwam toch... (*wijst op de deur*)

MACHTELD: Hahaha, heel grappig. U weet wel wat humor is. Dat voelt zo.

ADELE: Oh ha?

MACHTELD: Onze club is niet zomaar een club. Vrouwen met een zekere reputatie.
Vrouwen met gezag. Vrouwen die weten wat ze willen.

ADELE: Zo, gezag!

MACHTELD: Ja, dat moet wel als je personeel hebt.

ADELE: Personeel?

MACHTELD: Natuurlijk. Wij hebben personeel. Dat hoort bij onze stand.

ADELE: Ja, natuurlijk... (*aarzelend*) Ja, personeel.

MACHTELD: U werkte in de tuin, zo te zien?

ADELE: Ja... de tuin... moet onder handen genomen worden natuurlijk. De rozen moet gesnoeid worden en zo.

MACHTELD: En dat doet u zelf?

ADELE: (*aarzelend*) Het is te zeggen... ik vind het ontspannend om in de tuin te werken. Dat ontspant. Daar wordt je... ontspannen van. Het is een soort... ontspanning.

MACHTELD: Maar u heeft geen tuinman?

ADELE: Nee... omdat... (*aarzelt, dan resoluut*) Omdat die morgen pas komt.

MACHTELD: Maar u bent al vast begonnen? Maar waarom noemen we elkaar nog altijd u. We mogen elkaar best wel tutoyeren. Niet?

ADELE: (*aarzelend, kent het woord niet*) Tutoyeren? Elkaar? Ja, ja, natuurlijk.

MACHTELD: We gaan elkaar waarschijnlijk wel beter leren kennen. Ik sta zelfs toe dat mijn dienstmeisjes mij tutoyeren.

ADELE: (*grote ogen*) Oh ja?

MACHTELD: Natuurlijk. In deze tijd moet dat kunnen...

ADELE: En u... tutwajeert hen ook?

MACHTELD: Maar natuurlijk.

ADELE: Natuurlijk, ja, in deze tijd wordt er aardig wat... euh... getutwajeerd.

MACHTELD: Hahaha, je bent echt een grappig mens.

ADELE: Nietwaar?

MACHTELD: En er zijn hier niet zo veel grappige mensen. Neem nu de butler van Olivia.

ADELE: Ik neem de... de wat....?

MACHTELD: Haar butler. Een chagrijnige vent. Nooit een glimlach. Maar ja, het is in deze tijd niet gemakkelijk om goed personeel te vinden.

ADELE: Nee... nee... ik weet er alles van.

MACHTELD: De secretaris van Fleur, nog zo'n vreemd geval. Altijd even ernstig. Geen gevoel voor humor. Dat is het vreemde. Het personeel van deze tijd heeft geen gevoel voor humor. Heb jij die ervaring ook?

ADELE: Wel... ja, nu je het zegt.

MACHTELD: Kijk nu naar mijn kokkin.

ADELE: *(kijkt rond)* Is die meegekomen?

MACHTELD: Hahaha.... Die eeuwige grappen van je. We gaan ons met jou amuseren. Dat voel ik aankomen. Wij zakenvrouwen kunnen wel wat humor gebruiken. Wat doet u trouwens?

ADELE: Momenteel zit ik met u, ik bedoel met jou te praten.

MACHTELD: Zakelijk bedoel ik.

ADELE: Oh, zakelijk... ik... oh, het water kookt... *(snel af)*

MACHTELD: Ze lijkt me wel geschikt. En wat een gevoel voor humor. *(neemt het schilderij en bekijkt het liefhebbend)* Kijk eens aan, en een Van Gogh. Ze houdt dus in ieder geval van kunst. Dat is weer een pluspunt. *(kijkt rond)* Natuurlijk is ze nog met de inrichting bezig. We zullen eens met ons clubbestuur komen en haar welkom heten. Ik denk wel dat ze onze club waardig is. *(ze wandelt rond, bekijkt alles)*. Geen dure spullen zo te zien, maar het is een vrouw die eenvoudig wil leven ondanks haar stand. Ook dat is een beetje positief...

(Adèle komt terug. Nu zelfzeker.)

ADELE: Zo, wat vroeg je ook alweer?

MACHTELD: In welk soort zaken je zit?

ADELE: *(nonchalant)* Oh, ik ben beleggingsconsulente.

MACHTELD: *(kent het niet)* Euh... oh... juist...

ADELE: U begrijpt dat dit veel tijd in beslag neemt.

MACHTELD: *(ongemakkelijk)* Juist... natuurlijk, ja... uiteraard... consulente.

ADELE: Beleggingsconsulente.

MACHTELD: Ja... dat vergt veel tijd. Dus je bent veel op pad veronderstel ik? Om beleggingen te consulteren.

ADELE: *(meewarig glimlachend)* Ik heb een computer.

MACHTELD: Ja, dat hebben we allemaal. Maar voor uw werk?

ADELE: Meestal werk ik online.

MACHTELD: *(weet het niet)* Zo, onlaain.

ADELE: Zoals al mijn collega's.

MACHTELD: Heb je veel collega's?

ADELE: Natuurlijk, over de hele wereld. Langs één kant zijn het wel collega's, maar het zijn tegelijk ook concurrenten. Omdat we hetzelfde werk doen.

MACHTELD: Zozo... en toch nog tijd voor een beetje tuinieren.

ADELE: Zonder ontspanning hou je het niet vol.

MACHTELD: Nee, natuurlijk niet. En daar is het personeel voor...

ADELE: Ja, morgen komen ze ook over. De butler, de tuinier, de secretaresse, het dienstmeisje en de boekhouder.

MACHTELD: Gossie.

ADELE: Nee, Gussie! De boekouder heet Gussie.

MACHTELD: Ik denk dat we je bijna erelid mogen maken. Hahaha...

ADELE: Ik moet natuurlijk tijd maken en alles in de gaten blijven houden.

MACHTELD: Ja, dat begrijp ik wel. *(wijst naar het schilderij)* Je houdt van kunst?

ADELE: Kunst? Oh ja. Een van mijn hobby's.

MACHTELD: Ja, dit schilderij. Van Gogh?

ADELE: Nee, van mij. Zelf gekocht.

MACHTELD: Hahaha... die moet ik in de club vertellen. *(schrikt, kijkt gespannen naar het schilderij)* Het is toch geen origineel?

ADELE: Oh, ik zelf vind het wel origineel.

MACHTELD: Ja, hahaha. Maar het origineel is miljoenen waard.

ADELE: *(nonchalant)* Ach, misschien koop ik later wel het origineel. Dat moet ik met mijn boekhouder overleggen.

MACHTELD: Gossie.

ADELE: Nee, Gussie. Hij heet Gussie. Als de prijs me bevalt stuur ik mijn secretaresse er op uit.

MACHTELD: Uw secretaresse? Gossie.

ADELE: Nee, Jeanette. Gussie is de boekhouder.

MACHTELD: Ik denk dat de andere leden staan te popelen om kennis met je te maken.

ADELE: Oh ja? Popelen jullie vaak?

MACHTELD: *(schaterlach)* Hahaha, je bent me d'er eentje. Ik kom niet meer bij.

ADELE: Bij wat?

MACHTELD: *(neemt een zakdoek, droogt haar tranen)* Je had komiek moeten worden. Bij wat? Zo'n originele humor, zo gevat. Zo uit je mouw schudden.

ADELE: *(wat onzeker, want ze meent alles wat ze zegt)* Ja, zo ben ik.

MACHTELD: Misschien kan je volgende week al mee. We gaan naar Madame Butterfly.

ADELE: Dat zou leuk zijn. Ik wil haar wel leren kennen. Woont ze in de buurt?

MACHTELD: *(valt bijna achterover van het lachen)* Hou toch op, ik blijf er in.

ADELE: Waar blijf je in?

MACHTELD: Hou op! Hou op!

(Adèle bekijkt haar verbaasd, Machteld komt geleidelijk tot zichzelf.)

Ik ga afspreken met de andere leden. Ze moeten zo snel mogelijk kennis maken met je maken. Vindt je het goed dat we overmorgen met de leden van het bestuur langs komen?

ADELE: Natuurlijk, altijd welkom

MACHTELD: Maar als je het zo druk hebt...

ADELE: Dan laat ik het even over aan mijn secretaresse en mijn boekhouder.

MACHTELD: Oh ja, Gussie.

ADELE: Ja, Gussie.

MACHTELD: *(staat recht)* Geweldig. We kijken er naar uit.

ADELE: Ja, kijken jullie maar rustig. Ik verwacht die troep... dat bestuur dus overmorgen.

MACHTELD: Wat dacht je van dit uur?

ADELE: Van dit uur? Wat ik denk van dit uur? Tja, wat zal ik zeggen... het is een uur... een uur...

MACHTELD: Ik bedoel dat we dan rond deze tijd komen?

ADELE: Oh ja, natuurlijk. Geen probleem. Koffie of thee?

MACHTELD: Liefst thee.

ADELE: Het dienstmeisje zal er voor zorgen.

MACHTELD: Dan ga ik nu. Ik moet de dames voorbereiden op jouw humor... hahaha... je bent me er eentje.

ADELE: Ik laat je uit.

(Beiden af. Adele komt terug. Zet zich neer.)

Als dat opgeblazen mens nu dacht dat ze me kon overdonderen... ik zal ze eens laten zien... Gelukkig kon ik in de keuken even Wikipedia raadplegen en vond ik die beleggingsconsulente wel geschikt *(begint na te denken)*... Ik denk dat ik een beetje te ver ben gegaan. Waarom liet ik me zo gaan? *(komt in paniek)* Hemel, wat moet ik nu beginnen? Ik heb mezelf in een lastige situatie gebracht. *(gaat nerveus over en weer lopen)* Als die dames hier vijf minuten binnen zijn val ik door de mand. Ik begrijp niet wat dat mens zo grappig vond aan alles wat ik zei. Zelf vond ik het helemaal niet grappig. Ze hebben hier in dit dorp een speciaal soort humor... maar mijn hemel, wat moet ik beginnen... ik... *(staat stil, heeft een idee)* Pol!! *(ze neemt haar gsm en tikt een nummer, wacht even)* Pol? ... Ja, ik ben het, Adèle... nee, je komt morgen eten zoals gezegd, maar ik heb je nu dringend nodig. Heel dringend zelfs. Wanneer kan je hier zijn?... Nee, laat de fiets staan en dat paard ook en kom met de auto, het is héél dringend.... Nee, daar is het niet voor... Goed, ik verwacht je. *(drukt in. Ze werkt verder op de gsm terwijl ze praat.)* Ik moet dringend wat opsteken over kunst en over... hoe heette dat mens ook weer... madame... madame... butterflaai... hoe schrijf je dat?... misschien staat er helemaal niks over haar op Wikipedia... eens kijken... Ha, je schrijft dat zo... Kijk eens aan, het is een opera. Daarom vond ze het zo grappig. Een opera... dat is toch zoiets dat ze zingen... over een Chinese? Rare naam voor een Chinese. Ik ken er maar een, die van dat Chinees restaurant, maar die heet Ping ping pang of zoiets... en die andere naam... *(zoekt)* Van God, nee, het was niet God, maar het leek er op, een schilder... oh, hier heb ik hem... Van Gogh... is nogal beroemd... verdomme, ik moet twee dagen lang gaan studeren of ik val door de

mand. (*denkt even na*) Als ik nu aan die Machteld zou vragen welke mand zou ze weer dubbel van het lachen liggen... (*ze neemt het schilderij*) Zozo, Van Gogh, hé... ik moet daar wat meer over lezen. (*ze legt het schilderij neer en neemt de ruiker*) En dat zijn.. dat zijn... lirissen of zoiets... ik moet een vaas vinden... (*ze gaat even af keuken en komt terug met een vaas, ze schikt de ruiker er in*) Ziezo, die staan.

(*Er wordt gebeld. Ze loopt af.*)

Pol! De goeierd heeft zich gehaast.

(*Even af en weer op met Pol.*)

POL: Dus je kon niet langer wachten. Hier ben ik... mét een erectie. We zullen meteen naar de slaapkamer gaan...

ADELE: Nee, nu niet Pol. Ga zitten.

POL: (*ontgoocheld*) Hoezo, nu niet? Je klonk aan de telefoon zo opgehitst. Dus ik dacht: het is dringend, ze wil zo graag... Het is toch ook alweer meer dan een half uur geleden dat we...

ADELE: Er is een klein probleem, Pol.

POL: Ben je ineens ongesteld? We kunnen toch zoals we al zo vaak...

ADELE: Mijn kop zit met andere problemen.

POL: En een vluggertje? We kunnen het hier...

ADELE: Nee, dat is het niet. Ik ben helemaal overstuur.

POL: Een goed moment om je even te ontspannen. We kunnen het op de sofa...

ADELE: (*kort*) Ga zitten en luister.

POL: Goed dan. (*gaat nors zitten*) Waarom ligt die reproductie van Van Gogh hier op tafel?

ADELE: Die moet ik terug ophangen...

POL: Het is niet zijn beste werk, maar toch...

ADELE: Laat die Van Gogh nu even rusten.

POL: Hij rust eeuwig.

ADELE: Ik heb je niet laten komen om over Van Gogh te zaniken.

POL: Oh, sorry. Wat is er dan zo dringend?

ADELE: Ik moet overmorgen een butler, een tuinier, een secretaresse, een dienstmeisje en een boekhouder hebben.

POL: Hoe kan ik je daar mee helpen? Zet een annonce in de krant.

ADELE: En zelfs als die zouden toestromen? Hoe kan ik die betalen?

POL: Tja, maar waarom heb je die nodig?

ADELE: Om indruk te maken op het bestuur van de vrouwenclub.

POL: Waarom?

ADELE: Omdat ik zo graag bij die club wil komen.

POL: Tja... en?

ADELE: Je hebt al zo vaak gezegd dat je alles voor me wilt doen. Ik zei het je toch al.

Ik moet overmorgen een butler, een tuinier, een secretaresse, een dienstmeisje en een boekhouder hebben. Dus ik reken op je, want je zei dat je álles...

POL: (*argwanend*) Heb ik gezegd álles?

ADELE: Is dat dan niet zo?

POL: (*voorzichtig*) Ik bedoelde héél veel.

ADELE: Wel, het moment is nu aangebroken om héél veel voor me te doen.

POL: Ik zit zelf financieel een beetje krap...

ADELE: Het gaat niet om geld.

POL: (*meer gerustgesteld*) Oh...

ADELE: Je bent toch acteur?

POL: Natuurlijk, dat weet je toch.

ADELE: Wel, ik heb een glansrol voor je.

POL: Oh ja? In welk stuk?

ADELE: In mijn stuk.

POL: Heb je een toneelstuk geschreven?

ADELE: Niet bepaald. Maar ik zei je toch al dat ik overmorgen een butler, een tuinier, een secretaresse, een dienstmeisje en een boekhouder moet hebben.

POL: Ja, dat zei je, maar ik zie niet in... (*bekijkt haar verbaasd*) Je bedoelt toch niet dat je denkt dat ik...

ADELE: Waarom niet?

POL: Ik in al die rollen. Vergeet het maar.

ADELE: Ik zal je rijkelijk vergoeden.

POL: Maar je zit zelf een beetje krap na die verhuis. Hoe zou je...?

ADELE: In natura misschien?

POL: (*licht op*) In natura? Bedoel je...?

ADELE: Je wou toch die bijzondere standjes proberen.

POL: Ja, maar...

ADELE: En ik zou je... (*gaat naar hem toe en fluistert in zijn oor*)

POL: (*hijgend*) Wil je dat dan écht voor me doen?

ADELE: En nog veel meer.

POL: Wel... euh... wat heb je allemaal nodig?

ADELE: Een butler, een tuinier, een secretaresse, een dienstmeisje en een boekhouder.

POL: Maar ik kan ze toch niet allemaal tegelijk... ik heb maar één lichaam.

ADELE: Natuurlijk niet. We kunnen het zo spelen dat ze één voor één op het toneel komen.

POL: (*nadenkend*) Tja...

ADELE: Voor een acteur is dat een klusje.

POL: Zeg maar een beestenwerk.

ADELE: Denk aan de beloning.

POL: Doe je dan alles wat je hebt gezegd?

ADELE: En nog veel meer.

POL: (*denkt na*) Ik heb thuis natuurlijk een massa pruiken, snorren, brillen, baarden, kledij...

ADELE: Dus je doet het?

POL: Ik doe mijn uiterste beste.

ADELE: Brave jongen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze